

ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΘΡΗΣΚΕΙΕΣ

Ο ΞΕΝΟΣ ΕΙΜΑΙ . . .

Στόν Γιάννη Καμπύση

Ο ΞΕΝΟΣ είμαι ό ξερμος, κι ό νυχτοπαρωρίτης

Που άκολουθώ τον ίσκιό μου στην κάτασπηρ ή ρούγα,
Που άκολουθώ τον ίσκιό μου στού φεγγαριού ή δόξα
Που άκολουθώ τον ίσκιό μου απόμακρ' άπ' ή χώρα
Στά στοιχειωμένα τρίστρατα, στίς δακρυσμένες στρατές.

Ό ξένος είμαι ό ξερμος κι ό νυχτοπαρωρίτης

Που ένας ίσκιος σέρνει με στην κάτασπηρ ή ρούγα
Που ένας ίσκιος σέρνει με στο δάσος των ελάτων
Που ένας ίσκιος σέρνει με περίγυρ' άπ' ή λίμνη
Γύρω άπ' τά πράσινα νερά, που ξεψυχοϋν οι κύνοι.

Ό ξένος είμαι ό ξερμος κι ό νυχτοπαρωρίτης

Κ' έγώ περνά την κάθε ούγη απόμακρ' άπ' ή χώρα
Και δέν με φτάνει ής ζωής ή χλαλοή κ' ή άντάρα
Και δέν με φτάνουν οι χαρές κ' οι φρίκες των θριάμβων
Κι ακούω τά μυστικά που λέν στα νούφαρα οι κύνοι

Ό ξένος είμαι ό ξερμος κι ό νυχτοπαρωρίτης

Κ' έγώ περνά μεσονυχτίς απόμακρ' άπ' ή χώρα
Κι άκολουθώ τον ίσκιό μου στην κάτασπηρ ή ρούγα
Κι από ή χώρα ξερχεται στ' αυτιά μου ένα τραγούδι
Κι ακούω τά μυστικά που λέν τά χείλια στο σκοτάδι

Ό ξένος είμαι ό ξερμος κι ό νυχτοπαρωρίτης.

DE PROFUNDIS

Στόν ποιητήν Πέτρον Βασιλικόν

Ένας καημός στα στήθη μου
Ένας καημός άργοπεθαίνει . . .
Ποιά μάγια και ποιά μάγισσα
Τους νεκρούς πόνοϋς άνασταίνει;

Ένα ξανθό άχροπρόσωπο
Μέσα μου χάνεται και σβύνει . . .
Στά πεθαμένα όνειρατα
Ζωή ποιδς μάγος ξαναδίνει;

Και τά μαλλιά τά όλόξανθα
Τό σκορπισμένο τό στεφάνι
Ποιδ χέρι, ποιδ χουσόχτενο
Ποιδς μάγος θα τό ξαναϋφάνη;

Από μάτια μες στα στήθη μου
Από μάτια έχουνε σφαλίζει . . .
Τά μακρυνά ματόκλαδα
Ποιδ χέρι θα τά ξαναλύση;

Ποιδ φίλτρο στα ζωδόχειλα
Νέους ιμέρους θα φροσήξη
Ποιδ φίλτρο τά κρινόχερα
Σε νέο άγκάλιασμα θα σφίξη;

Ένας καημός στα στήθη μου,
Ένας καημός άργοπεθαίνει
Και στα νεκρά χουσόμαλλα
Περνάει ής μάγισσας τό χτένι.

Καὶ πλέκει, πλέκει ἡ μάγισσα
 Πλέκει τὸ ἐντάφιο στεφάνι . . .
 Ὡιμέ! Ποιὸς τὰ χροσόμαλλα
 Σὲ νέα ζωὴ θὰ ξαναῦφάνη;
 (1899)

Ὡιμέ! μὰ βροσὴ ἐστέρησε
 Στέρησε μέσα μου μὰ βροσὴ . . .
 Ποιὸς μάγος τὰ πικρόνερα
 Θὰ τήνε κάμη νάναβροσῆ;

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΕΜΝΗ ἑορτὴ ἐτελεῖτο τὴν 14 Ἀπριλίου τοῦ ἔτους 1896 ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου. Ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς τῆς Χημείας κ. Ἀναστάσιος Χρηστομάνος ἐστεφανοῦτο ὑπὸ τῆς ἐκτιμῆσεως τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κόσμου ἐπὶ τῷ αἰσιῶ γεγονότι συμπληρώσεως τριακονταετηρίδος ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ του ὡς καθηγητοῦ τοῦ Πανελληνίου καθιδρύματος.

Ὁ κ. Χρηστομάνος ἀποτελεῖ σπανίαν προσωπικότητα, ἣν, ἐκτὸς τῶν ἀτομικῶν χαρισμάτων, ἐξάγει ἐπὶ μᾶλλον ἢ εὐρεῖα καὶ πολυειδῆς μάθησις καὶ ἰδίᾳ ἡ ἀνεκτίμητος αὐτοῦ εἰδικότης εἰς κλάδον ἐπιστήμης σπουδαιότατον, οὗ ἐγένετο ὁ εἰσηγητὴς καὶ κρατερός σημασιφόρος ἐν Ἑλλάδι. Σήμερον ἡ Χημεία, μετὰ τὰς τελευταίας προόδους, ἀποτελεῖ ἐν τῇ Ἰατρικῇ, ταῖς Φυσικαῖς Ἐπιστήμαις καὶ καθόλου ἐν τῇ ὕλικῇ καὶ βιομηχανικῇ εὐημερίᾳ τοῦ λαοῦ μέγαν παράγοντα προαγωγῆς, ταύτην δ' ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ὀφείλομεν εἰς τὴν ἀκαταπόνητον δραστηριότητα τοῦ κ. Χρηστομάνου, ἐργασθέντος μετ' ἀπαραμίλλου ζήλου πρὸς τοῦτο.

Ἐκ Μακεδονίας ἔλκων τὸ γένος, ἐγεννήθη ἐν Βιέννῃ τῇ 8 Μαρτίου 1841. Παῖς ἔτι ὢν ἦτο τακτικὸς ἀκρατὴς ἐξ ἰδίας κλίσεως τῶν παραδόσεων τῆς Φυσικῆς καὶ Χημείας ἐν τοῖς Κυριακῶν μαθήμασι τοῦ Πολυτεχνείου τῆς Βιέννης, εἰς δ' τῷ 1858 κατετάχθη, ἀποφοιτήσας τοῦ Γυμνασίου.

Τὰς Πανεπιστημιακὰς σπουδὰς διήνυσεν εἰς πολλὰ Γερμανικὰ Πανεπιστήμια, γενόμενος τῷ 1862 διδάκτωρ. Ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας διορίσθη καθηγητὴς εἰς τὸ Διδασκαλεῖον, νεώτατος. Τῷ 1863 ἐγένετο ὕψηγητὴς, συνέστησε δὲ ἰδίαις δαπάναις μικρὸν χημεῖον, τὸ πρῶτον ἐν Ἑλλάδι, παρ' ᾧ ἐξεπαιδεύθησαν πλεῖστοι Ἕλληνες, διακρινόμενοι σήμερον ὡς ἰατροί, φαρμακοποιοὶ καὶ καθηγηταί. Ὡς ὕψηγητὴς ἦδη ἔδρασε τὰ μέγιστα ὁ κ. Χρηστομάνος, ἐπιτελέσας πλείστας πολυτίμους ἐργασίας. Κατήρτισε συλλογὰς, περιώδευσε τὴν Ἑλλάδα, τῷ ἀνετέθη ἡ σύνταξις τοῦ καταλόγου τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀνέλυσε καὶ ἐξετίμησε τὸν πλοῦτον τοῦ Λαυρίου, ἐνῶ διετέλει συγχρόνως καὶ καθηγητὴς εἰς τὸ Πολυτεχνεῖον. Ἄλλ' ἡ ἐπιτυχεστέρα ἐργασία του τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἦν ἡ ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστημονικὴ βεβλῖωσις πρωτοφανῶν φαινομένων τῆς ἐν τῷ κόλπῳ τῆς Σαντορίνης ἠραιστείου ἐκρήξεως. Εἰς Θῆραν μετέβη καὶ μετέπειτα, ἐκεῖ δὲ τῷ ἀπεστάλη τῷ 1866 ὁ διορισμὸς του ὡς ἐκτάκτου καθηγητοῦ τῆς Γενικῆς Χημείας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Πλὴν τοῦ ἰδιαιτέρου του καὶ ἕτερα δύο νέα χημεῖα ἔδρυσεν ὁ ἀκούρατος καθηγητὴς, μέχρις οὗ τῇ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσῃ του ἰδρύθη τὸ μέγα νέον Χημεῖον, ἀποπερατωθὲν τῷ 1889, ἐν ᾧ πλέον τῶν ἐξ χιλιάδων φοιτητῶν ἠκρόασαντο μέχρι σήμερον τὰς παραδόσεις, ἀριθμὸς ἀρκετὰ σεβαστὸς ἐν σχέσει